

Secția de telegrafie

Ana Blandiana

Pentru că era singur și trist,
Dovleacul s-a hotărât să se facă telegrafist.

Pe deasupra, însă, e adevărat,
Era și foarte dotat;

Pentru el nu era nici o minune
Să instaleze un întreg sistem de transmisiune.

În loc să îndruge cuvinte fără șir,
Îl vedeai numai că-ntinde un fir,

Iar la capătul lui, fără să se ascunză,
Bătea, în loc de depeșă, o frunză.

Apoi, de importanța celor transmise pătruns,
Aștepta o zi sau două răspuns.

Dar, cum nu-i răspundea nimeni niciodată,
După un timp transmitea o frunză și mai îndepărtată.

Iar, din când în când, la întâmplare,
Transmitea și câte o floare.

Mă gândesc că cineva i-o fi răspuns totuși,
Pentru că, de la un timp, florile, mari ca niște lotuși,

Au început să se transforme, pe nu știu ce temei,
În niște fragezi și copilăroși dovlecei

Care nu erau mai mari decât un deget arătător,
Când și învățaseră meseria tatălui lor.

Încât la capătul grădinii mele dinspre vie,
Funcționează acum o întreagă secție de telegrafie.